

EUPV, més vides que un gat

Amb el PP i el PSPV-PSOE, Esquerra Unida és l'única formació que continua a les Corts valencianes des que l'any 1983 van dur-se a terme les primeres eleccions, i ja són vuit. Enguany, a més, han retornat als consistoris de València, Alacant i Castelló de la Plana.

havia esdevingut un escut contra l'*intrusisme* al seu espai electoral. O, cosa que ve a ser igual, comptaven amb alguns dels quatre o cinc diputats que un partit s'anota de seguida que supera el 5%; els 33 escons que han reunit aquesta vegada s'haurien convertit en 35, en el cas hipotètic que Compromís o Esquerra Unida no hagueren entrat a l'hemicicle. Aquesta era la seua esperança, fonamentada en la tradició històrica.

En realitat, els socialistes només pensaven competir pel centre-esquerra amb EUPV. La sorpresa que ha fet miques les previsions més pessimistes ha estat l'accés de Compromís. No s'esperaven que les candidatures liderades per Marga Sanz (6,05%) i Enric Morera (7,37%) reuniren més del 13% de les paperetes.

De no adscrits a grup propi. A Esquerra Unida, per contra, no tenien tan coll avall que repetirien a les Corts. El foragitament del primer Compromís, ara fa quatre anys, va significar una reducció dels ingressos econòmics i una limitació important a l'hora de fer oposició. Els tres diputats que mantenien a la cambra —afectats per un reglament parlamentari que preveu la condició de no adscrits per als casos de transfuguisme— ara passaran a ser cinc, un resultat positiu que, això no obstant, s'ha vist emboirat pel resultat encara més bo del segon Compromís, conformat pel Bloc, Esquerra Ecologista i l'escissió d'Esquerra Unida que és Iniciativa. Sense la projecció de Mònica Oltra i Joan Ribó —ex-militants destacadíssims d'EUPV—, difícilment s'hauria produït aquest *sorpasso*.

Dels 155.000 vots que els socialistes s'han deixat pel camí entre el 2007 i el 2011, 125.000 poden haver anat a parar a les dues principals formacions amb què competeix per l'espectre progressista. Això es desprèn, si més no, de l'augment d'Esquerra Unida i de Compromís, que quatre anys enrere van recollir 195.000 vots de manera conjunta i que ara n'han rebuts una mica més de 320.000.

Així i tot, el fet que s'hagen *extraviat* uns 30.000 vots socialistes ratifica una inèrcia que ve de lluny. Quan el 1995 el PSPV-PSOE va ser desposseït del poder valencià, la suma dels seus vots amb els d'Esquerra Unida i els de la UPV—Bloc Nacionalista era d'1.143.000. El 1999, la xifra va patir una sagnia encara més gran, i se situà a 1.010.000 paperetes. El 2003,

Marga Sanz, coordinadora general d'Esquerra Unida del País Valencià i cap de llista a les Corts per la circumscripció de València, s'adreça als militants durant la nit electoral del 22M.

A la seu del PSPV-PSOE, la nit electoral del proppassat 22 de maig semblava tenir-hi lloc un fenomen paranormal. Als caps pensants de la formació no els quadraven ni les enquestes a peu d'urna ni, encara pitjor, les primeres notícies que portava l'escrutini oficial. Fins que no van comprovar que sí, que tant la Coalició Compromís com Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) accedien a les Corts de manera sobrada, no s'ho van poder creure.

“No és possible que hi entren tots dos. No arribaran a l'11% conjuntament, i ja seria casualitat que aquest deu i escaig

es repartira de manera equitativa entre ells perquè ambdós superaren el 5%”, afirmaven els descreguts propietaris de l'edifici, que es negaven a acceptar com a versemblants les psicofonies que emetia el televisor. Cada nova dada que confirmava no sols l'accés de Compromís i EUPV a les Corts, sinó també a l'Ajuntament de València, la ciència clavava una clatellada a l'experiència.

N'hi havia per a allò i per a molt més. Igual com molts no han observat un OVNI, els socialistes valencians mai no havien accedit a les Corts amb dos partits progressistes més. La barrera electoral

el creixement va ser notable i va retornar als nivells del 1995, amb 1.144.000 vots, un miratge que va esvair-se el 2007, quan novament hi va haver una caiguda important, fins 1.035.000 sufragis. La suma d'enguany, d'1.005.000 vots, remet a la de dotze anys enrere, malgrat que el cens electoral –cosa que encara deixa més en evidència aquesta pèrdua de múscul– ha crescut de prop de 190.000 persones.

Pel que respecta a Esquerra Unida en concret, la seua confirmació a les Corts demostra la fermesa d'una marca que ha estat present a totes les legislatures. Des que va captar el 7,5% dels vots i sis diputats als comicis del 1983 –com a PCE-PCPV–, que la coalició roja sempre ha tingut diputats a la plaça de Sant Llorenç de València. El resultat de la darrera contesa ha estat el més pobre –a la franja del 6%, però per sota del 6,45% del 2003, coalitzats amb Els Verds, i del 6,15% del 1999– i els ha permès d'obtenir cinc escons –els mateixos que el 1999, quan se'n repartien 89, i no 99, com ara–, un per sota dels de la legislatura 1991-1995 –quan van ser votats pel 7,6% dels electors– i els mateixos que van obtenir en coalició amb UPV l'any 1987: dos d'aquells sis escons van anar a raure als nacionalistes, però.

Com a sostre mantenen l'espectacular resultat del 1995, quan van ultrapassar l'11,6% dels vots, traduït en una desena de diputats. Aleshores, a diferència d'ara, Esquerra Unida no sols va engolir els 55.000 vots perduts pels socialistes respecte al 1991 i els 12.000 que també va deixar-se la UPV, sinó que encara n'hi va afegir 45.000 d'addicionals, la majoria dels quals d'electors que exercien per primera vegada aquest dret.

En canvi, el resultat d'Esquerra Unida del 2003 –155.000 vots, amb Els Verds inclosos–, comparat amb l'actual –145.000 vots–, indica un retrocés que encara hauria estat més gran sense la desfeta del PSPV-PSOE. A les municipals, l'augment en regidors ha estat de 139 a 162, també molt lluny de la seua millor marca en solitari –els 323 aconseguits el 1995– i de la collita de Compromís el 22M, que ha passat a tenir-ne 384.

El gat continua ben viu i ha saltat la tancat per enèsima vegada, però faria bé d'esmolat les ungles.

Victor Maceda

PRATS I CAMPS

“No és el moment de fer gestos de cara a la galeria”

Portaveu de la comissió executiva d'EUPV, Ignacio Blanco s'estrena com a diputat a les Corts valencianes. Pensa que el resultat de la formació –cinc diputats– ha estat òptim: “N'esperàvem entre quatre i sis”, diu.

Quina nota posaríeu al vostre resultat electoral del 22 de maig?

—Un set i mig. Hem complert els nostres objectius després d'uns anys molt difícils, motiu pel qual estem ben contents. El resultat municipal fins i tot ha superat les nostres expectatives: teníem esperances de retornar als ajuntaments de València i d'Alacant, però no

amb tanta força, atès que hem ultrapassat el 7% i en tots dos casos hem aconseguit dos regidors. A Castelló de la Plana, no hi érem des del 1999 i tant les enquestes com l'opinió publicada no ens tenien gaire en compte, però malgrat això hi hem obtingut un regidor... A moltes capitals de comarca i ciutats mitjanes on tampoc no érem –a Xàtiva, Ontinyent, Requena, Alzira o Vila-real, per exemple–, ara sí que hi tenim representació; hem tingut dues majories absolutes i en una ciutat com Bunyol tenim cinc regidors i aspirem a l'alcaldia. Hem tingut resultats tan fantàstics com el d'Asp, on hem passat de dos regidors a cinc, o com el de Sant Vicent del Raspeig, on hem pujat de dos a quatre, o el de Xàtiva mateix, on entrem a l'ajuntament amb més del 10% dels vots. No podem adormir-nos ni caure en l'autocomplaença, però. Hem de saber connectar molt més bé amb la gent d'esquerres.

—**A l'àmbit autonòmic, supereu el 6%, però de ben poc.**

—Sí. Ens ha faltat una dècima per a tenir sis diputats i no cinc; una pena, perquè hi hauria entrat una companya [Ma-